

**Chương 313: Bertus Luôn Nghĩ Về Thiếu Nữ
Tóc Bạch Kim
(Số từ: 2519)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:53 PM 25/04/2023

Khi chuẩn bị cho cuộc thi Miss Temple, không thể dành cả ngày để ăn mặc và trang điểm. Sau khi cởi váy và tẩy trang, Ellen đi tắm. Liana không chỉ giúp chỉnh sửa trang phục và trang điểm, cô ấy còn bắt Ellen tập biểu cảm trên khuôn mặt, nhấn mạnh rằng cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Dù không cảm thấy mình đã làm được gì nhiều, nhưng Ellen đã khá kiệt sức, cả về thể chất lẫn tinh thần, vì cô chưa quen và tất cả đều mới mẻ với cô. Tuy nhiên, cô không thích nó.

Ellen nhận ra rằng cô ấy đang khám phá ra một khía cạnh hoàn toàn khác của bản thân mà cô ấy đã không nhận ra. Kết quả là, cô đã tự hỏi hàng chục lần trong ngày liệu người trong gương có thực sự là mình hay không. Sau khi sấy khô tóc hoàn toàn, Ellen nằm xuống giường.

Ngày mai là ngày bắt đầu của cuộc thi Miss Temple.

*Grrrr

Ellen cau mày trước âm thanh phát ra từ bụng mình. Thông thường, vào thời điểm này, cô ấy sẽ ăn nhẹ vào đêm muộn với Reinhardt. Ellen nghĩ đến lời cảnh báo nghiêm khắc của Liana:

"Tối nay không được ăn vặt."

"Tại sao?"

"Nếu cậu ăn một thứ gì đó và ngày hôm sau mặt cậu bị sưng lên, cậu sẽ làm gì?"

"Tôi không biết."

"Chỉ cần không ăn, một ngày là có thể chịu được."

"Được rồi."

Nó không giống như Ellen đang đói, và cô ấy chắc chắn có thể chịu đựng việc không ăn vặt vào đêm muộn trong một ngày. Tuy nhiên, các thói quen có thể đáng sợ.

*Grrrr

"..."

Khi Ellen không ăn vào thời gian thường lệ, cơ thể cô sẽ gửi tín hiệu và cô không nên ăn. Sự thôi thúc trở nên mạnh mẽ hơn khi ai đó bảo cô đừng làm vậy.

Mặc dù có nhiều đêm Ellen đi ngủ mà không ăn khuya, nhưng đêm nay cô lại càng cảm thấy đói hơn khi biết rằng mình không thể ăn. Ellen thường có ý chí mạnh mẽ, nhưng cô hầu như không tăng cân do tập thể dục và thân hình của mình. Hơn

nữa, ký túc xá của Royal Class luôn có nguồn cung cấp thực phẩm dồi dào, và Reinhardt sẽ cung cấp bất cứ thứ gì cô yêu cầu.

Ellen nhận ra rằng cô đã không cố gắng cưỡng lại việc ăn uống trong một thời gian dài.

Nhưng cô muốn thể hiện một diện mạo tốt hơn vào ngày mai, dù chỉ một chút. Cô không thể để cơn đói lấn át mình.

Ellen cố ép mình ngủ, nhưng giấc ngủ không đến dễ dàng.

Tự hỏi liệu có phải vì ánh trăng tràn vào từ cửa sổ hay không, Ellen đứng dậy khỏi giường để kéo rèm lại.

Và sau đó...

Khi với tay kéo rèm cửa, Ellen nhìn thấy con đường bên ngoài ký túc xá.

Trong bóng tối, dưới ánh trăng.

Cô nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

—Reinhardt và Harriet de Saint-Owan.

Họ đã nắm tay nhau và đi dạo cùng nhau.

"..."

Ellen lặng lẽ quan sát cảnh tượng từ trong phòng của mình.

Đầu cúi thấp, có vẻ ngại ngùng, Harriet đi bên cạnh Reinhardt, và Reinhardt đi bên cạnh cô, tay họ khẽ chạm vào nhau.

Ellen đứng đó, như thể bị đóng băng, quan sát cảnh tượng.

—Nắm tay.

Hành động đặc biệt đó là gì?

Ellen đã nắm tay không biết bao nhiêu lần và ôm cũng không biết bao nhiêu lần.

Ellen đã làm tất cả với tư cách là một người bạn với Reinhardt.

Vì vậy, cô ấy nên hiểu đó là việc mà bạn bè có thể làm được.

Nhưng.

Ellen không thể rời mắt khỏi bàn tay đang nắm chặt của họ.

Họ có thể nắm tay nhau.

Họ đã nắm tay nhau vô số lần trước đây.

Tôi có nghĩ rằng có thể chạm vào Reinhardt là đặc quyền của tôi không? Đó là lý do tại sao, khi nhìn thấy Harriet chỉ nắm tay anh ta...

Tại sao trái tim tôi lại thế này?

Nó thật mong manh như thể nó sẽ vỡ tan.

'T-tớ cũng ở đây mà... Thực sự, thực sự... Đôi khi tớ lại.'

'Tớ nghĩ rằng mình thực sự... thảm hại...'

Những lời Harriet từng nói vang vọng trong đầu Ellen.

Ellen tự nhiên nhận ra rằng Harriet luôn cảm thấy như vậy.

Ở một nơi mà cô không biết. Quan sát từ xa khi họ tạo ra những câu chuyện và ký ức không tên.

Tạo mối quan hệ mà cô ấy không thể xâm phạm.

Chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì trong tình huống này.

Cảm giác bị phản bội, bất lực, tức giận, đau khổ và bất công.

Harriet bày tỏ những cảm xúc này bằng một từ duy nhất, thảm hại.

Có vẻ như đó không phải là cảm xúc có thể diễn đạt chỉ bằng từ đó.

Ellen nhìn hai người trở về ký túc xá.

Nó có thể đã là quá muộn.

Harriet đang làm những gì cô ấy cần làm. Không có nhu cầu hay lý do để ghét cô ấy vì điều đó. Nếu Ellen muốn ghét Harriet vì điều đó, thì cô đã phải chấp nhận sự căm ghét của Harriet từ lâu rồi.

Harriet cũng đang cố gắng hết sức theo cách của mình, và không cần phải ghét bỏ cô ấy vì điều đó, Ellen cố thuyết phục mình.

Vì vậy, Ellen chỉ cần làm những gì mình phải làm.

Thể hiện một khía cạnh tốt hơn của cô ấy vào ngày mai. Có lẽ Reinhardt sẽ thấy một khía cạnh

hơi khác của cô ấy sau khi gặp cô ấy vào ngày mai.

Sau khi nói về nhiều thứ khác nhau, nó có thể hơi khác so với trước đây.

Đó là tất cả những gì cần phải xảy ra.

Hôm nay là hôm nay, và ngày mai là ngày mai.

Nhắm chặt mắt, Ellen cố hết sức để xóa đi hình ảnh còn sót lại của hai người trong đầu.

—Đêm đó.

Tôi vung kiếm trong phòng tập.

Cliffman và Ellen không có ở đó. Vì vậy, tôi đánh hình nộm huấn luyện. Tôi có thể nhờ Saviolin Tana hướng dẫn, nhưng đã muộn, và cô ấy có xu hướng rất nhiệt tình khi giảng dạy, điều này sẽ khiến tôi khó ngủ đúng giờ.

Vì vậy, tôi vung thanh kiếm luyện tập của mình vào hình nộm.

*Nút!

"...Chết tiệt."

Kiểm tập đã gãy.

Có phải tôi đã vung kiếm quá mạnh đến mức đánh mất chính mình? Tôi không nghĩ rằng mình đã đắm chìm trong kiếm thuật đến thế.

Tôi đã mất nhận thức về thời gian.

Đã quá giờ đi ngủ rồi. Mọi chuyện sẽ kết thúc sớm hơn nhiều nếu tôi học được những bài học từ Saviolin Turner.

Toàn thân tôi ướt đẫm mồ hôi.

Tôi gom những mảnh vỡ của thanh kiếm tập, ném chúng vào thùng rác, và mở cửa sổ của phòng tập.

Một cơn gió lạnh lướt qua má tôi và làm ướt quần áo tôi.

Ngay lập tức.

Bằng cách nào đó, tôi cảm thấy kích động.

'Tôi nên làm gì?'

Cho dù tôi có nghĩ về nó bao nhiêu, tôi cũng không thể hiểu được.

Đã quá giờ đi ngủ và tôi không muốn vung thanh kiếm luyện tập của mình trong tình trạng này vì tôi có thể làm gãy nó lần nữa. Vì vậy, tôi quyết định đi tắm và đi ngủ.

Tôi định ăn gì đó, nhưng không có Ellen bên cạnh, tôi không muốn ăn gì một mình.

"Ah."

Khi tôi đi xuống hành lang, tôi đụng phải một người. Người nhìn thấy tôi nghiêng đầu.

Người tôi gặp không ai khác chính là Bertus.

Không phải bây giờ anh ấy đang bận quản lý chuyến tàu ma thuật sao? Bertus đang làm gì trong ký túc xá vào giờ này?

"Làm sao vậy, còn chưa ngủ nữa?"

Bertus đã nói những gì tôi định nói.

"Mới từ sân huấn luyện ra."

"...Tập luyện muộn kể cả trong lễ hội. Thật ấn tượng."

Bertus cười khúc khích.

"Còn cậu thì sao?"

"À... tôi có chút việc phải làm, nhưng giờ tôi đi nghỉ đây."

Công việc quản lý chuyến tàu ma thuật trong lễ hội của anh ấy đã kết thúc chưa?

Bertus có quầng thâm dưới mắt do làm việc qua đêm hoặc làm việc quá nhiều. Anh ấy không nên khen ngợi tôi vì đã luyện tập trong lễ hội. Không phải anh ấy làm việc chăm chỉ hơn bình thường sao?

"À, tôi nghe nói cậu đã thắng giải đấu. Xin chúc mừng."

"À... Cảm ơn."

Bertus vỗ vai tôi và đi về phía phòng của mình. Anh ấy dường như đã làm việc rất chăm chỉ trong vài ngày qua, vì sự mệt mỏi đang hiện rõ trên khuôn mặt thường ngày vô cảm của anh ấy.

Và đúng lúc tôi tưởng Bertus định bước vào phòng thì anh chợt quay lại nhìn tôi như nhớ ra điều gì.

"Ah... Chờ một chút."

"Ờ... Chuyện gì?"

Mồ hôi lạnh phủ đầy người tôi.

Mặc dù những người khác đã vượt qua một cách an toàn.

Bertus vẫn chưa.

Đây là lần đầu tiên Bertus gặp tôi sau khi anh ấy thấy tôi Cosplay thành con gái.

Bertus nheo mắt và nhìn tôi chăm chú.

Không đời nào?

Bertus không thể nhận ra tôi, phải không? Mặc dù chúng tôi gặp mặt, nhưng đó chỉ là một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, phải không?

"Hừm..."

Bertus nhíu mày trong khi nhìn chăm chăm vào tôi, rồi lắc đầu.

"Không, tôi nghĩ mình chỉ mệt thôi."

Bertus nói điều gì đó khiến tôi ớn lạnh sống lưng và đi vào phòng của mình.

Khi bước vào phòng ký túc xá của mình, Bertus lê cơ thể nặng nề, úng nước của mình đi tắm rồi đổ gục xuống giường.

Quản lý chuyển tàu ma thuật trong lễ hội.

Anh không nghĩ đó là một nhiệm vụ tầm thường. Chuyến tàu ma thuật là phương tiện di chuyển quan trọng nhất trong Đế quốc và nó luôn có nhiều hành khách, thậm chí còn nhiều hơn trong thời kỳ này khi mọi người từ khắp các lục địa đổ về đây. Vì thế.

Có những người chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe nói về một chuyến tàu ma thuật trong cuộc sống của họ.

Trẻ em khóc thét, coi nó như một con quái vật, thậm chí một số người lớn còn hoảng sợ bỏ chạy. Điều này là do ngay cả ở vùng nông thôn xa xôi của lục địa, vẫn có những người có địa vị xã hội cao.

Những người đến Đế quốc để xem Lễ hội Temple có tiền để trả phí cổng dọc.

Do đó, hầu hết những người đến Đế chế đều có địa vị xã hội cao trong khu vực của họ.

Có vô số người phàn nàn về việc thiếu khu vực dành riêng cho giới quý tộc trên chuyến tàu ma thuật. Họ tranh luận với những người khác về việc làm thế nào họ có thể ở cùng một phương thức vận chuyển với những thường dân.

Kiến thiết lập hệ thống phân cấp thật buồn cười, nhưng Bertus phải làm tốt việc này.

Cố gắng giải quyết mọi sự cố và tai nạn một cách suôn sẻ và an toàn nhất có thể, nhưng căng thẳng là không thể chịu nổi.

Vì vậy, không thể nghỉ ngơi hợp lý, Bertus quyết định trở lại ký túc xá để ngủ ít nhất trong ngày hôm nay.

Vào lúc này, Bertus cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

Nhưng khi nhìn thấy Reinhardt, anh đột nhiên nghĩ đến một điều.

Bertus quá bận rộn với công việc để nghĩ về điều đó, nhưng anh nhớ đến cô gái tóc bạch kim mà mình gặp lần trước.

Ngay khi nhìn thấy Reinhardt, hình ảnh của cô gái tóc bạch kim hiện lên trong tâm trí anh.

Bertus không thể quên cô ấy.

Anh ta đã phạm phải một sai lầm không thể tưởng tượng được khi phun nước trà vào mặt một người con gái mà mình gặp lần đầu tiên, và Bertus sẽ không bao giờ quên khuôn mặt của cô ấy trong suốt quãng đời còn lại của mình.

"Họ trông giống nhau. Chắc chắn rồi."

Bertus nghĩ đó có thể là một sai lầm do một mối, nhưng sau khi suy nghĩ lại, họ thực sự giống nhau.

Tất nhiên, anh ấy sẽ cần phải nhìn thấy chúng cạnh nhau để chắc chắn.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cô gái tóc bạch kim và Reinhardt trông rất giống nhau.

Tuy nhiên, quá trình suy nghĩ của Bertus đã có một bước ngoặt khá kỳ lạ.

Cho người mới bắt đầu,

Bertus bận rộn đến mức không biết về lễ hội hay những sự kiện đang diễn ra. Nhiều nhất, anh ấy biết rằng Reinhardt đã vô địch giải đấu năm nhất.

Vì vậy, Bertus không biết cô gái tóc bạch kim là ai hoặc cô ấy đã tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh của Temple.

Vì vậy, đối với Bertus, cô gái tóc bạch kim chỉ là một cô gái tóc bạch kim.

Hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng họ trông giống nhau.

Ngay cả cái lười hơi sắc của họ cũng giống nhau.

Khi Bertus hỏi về mái tóc bạch kim của cô ấy, cô ấy nói rằng nó đã được nhuộm.

Hơn nữa, Reinhardt đến từ đường phố.

"Reinhardt có anh chị em ruột nào không?"

Hoàn toàn có khả năng Reinhardt có quan hệ huyết thống, vì đã có trường hợp trẻ em bị bỏ rơi.

Tất cả những gì anh phải làm là hỏi Reinhardt.

Nếu Reinhardt có em gái.

Tất nhiên, câu trả lời có thể là có hoặc không, nhưng Reinhardt sẽ tò mò về lý do tại sao Bertus lại hỏi như vậy.

"Ừm, có thể không phải."

Mọi người có thể tình cờ trông giống nhau.

Nếu Bertus nói với Reinhardt rằng mình đã gặp một người trông giống em gái anh ấy, Reinhardt sẽ rất thất vọng nếu điều đó không thành sự thật.

"Tôi có nên xem xét nó một cách riêng biệt....."

Không cần phải nói với Reinhardt về điều này.

Nếu đó là sự thật, Bertus có thể giúp Reinhardt tìm lại gia đình đã thất lạc từ lâu của mình.

Và nếu không, anh ta có thể lấy lại chiếc khăn tay mà mình không thể vào lúc đó.

Nghĩ rằng đó chỉ là một vấn đề tầm thường, Bertus từ từ chìm vào giấc ngủ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading